

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
ἔτησίᾳ δρ. 12.—	ἔτησίᾳ φρ. 15.—
ἡμηνίᾳ > 6,50	ἡμηνίᾳ > 8.—
τρίμηνι > 3,50	τρίμηνι > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαΐου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 26

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

Τὸ μόνο ποὺ παρατήρησα, κοιτάζοντας νὰ ἰδῶ τὰ χρυσὰ δένδρα, ἦταν ὅτι οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἀπαντούσαμε στὸ δρόμο, δὲν μᾶς ἐπρόσεχαν πιά καθόλου. Ἴσως νὰ ἦταν πολὺ διασπασμένοι γιὰ νὰ κοιτάζουν καὶ νὰ προσέχουν ἴσως ἀκόμα νὰ ἦταν συνηθισμένοι σὲ θλιβερά θεάματα σὰν αὐτὸ ποὺ παρουσιάζαμε.

Ἀρχισὰ νήνητυχῶ. Τὶ πηγαίναμε νὰ κάμουμε στὸ Παρίσι; Καὶ μάλιστα στὴν ἀθλία κατάστασιν ποὺ βρισκόμαστε; Αὐτὸ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου μὲ ἀγωνία, αὐτὸ ἀπασχολοῦσε τὸ νοῦ μου καθὼς περπατούσαμε. Ἦθελα νὰ ρωτήσω τὸν Βιτάλη, μὰ δὲν τολμούσα ὅσο τὸν ἐβλεπα ἔτσι σκεπτικῶς, μελαγχολικῶς καὶ λιγόλογο.

Μία μέρα ὅμως εὐδόκησε νὰ ἔλθῃ στὸ πλάνι μου καὶ, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ κοίταξε, κατάλαβα πὼς θὰ μοῦλεγε 'κεῖνο ποὺ τόσο ἐπιθυμούσα νὰ μάθω.

Ἦταν πρωί. Εἴχαμε κοιμηθῇ ὡς ἓνα κτήμα, κοντὰ ὡς ἓνα μεγάλο χωριὸ ποὺ τὸ ἔλεγαν Μπουασύ-Σαιν-Λεζ, εἴχαμε ξεκινήσει ἀπὸ κεῖ πρωτὶ πρωτὶ καί, ἀφοῦ ἀκολουθήσαμε τὴ μάντρα ἐνὸς πάρχου καὶ περάσαμε μὲς ἀπὸ τὸ χωριὸ, ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου. Ἀπὸ κεῖ πάνω εἶδαμε μπροστὰ μας ἓνα μεγάλο τύνεπο μαῦρων ἀτμῶν, ποὺ στέκουντάν ἅπανω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη πόλη.

Κοίταξα σαστισμένος τὸ πανόραμα ἐκεῖνο τῶν στεγῶν, τῶν καμπαναριῶν, τῶν πύργων, ποὺ μὲ μόλις διακρίνονταν μὲς στίς καταχνιές καὶ στοὺς καπνοὺς τῆς ἀγῆτης, ὅταν ὁ Βιτάλης, καθὼς εἶπα, μ' ἐπλησίασε.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ ζωὴ μας ἀλλάζει, μοῦ εἶπε σὰ νὰ ἐξακολουθοῦσε συνομιλία ἀρχινισμένη πρὸ πολλοῦ. Σὲ τέσσαρες ὥρες θὰ εἴμαστε στὸ Παρίσι.

— Μπᾶ! Τὸ Παρίσι εἶναι αὐτὸ ποὺ φαίνεται κεῖ-πέρα;

— Μὰ βεβαίως!

Τὴν ἴδια στιγμὴν ποὺ ὁ Βιτάλης μ' ἐδείχνει πὼς ἦταν τὸ Παρίσι, μιὰ φωτεινὴ ἀκτὴν ἐξέφυγε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τότε εἶδα, γοργὰ σὰν ἀστραπή, ἓνα χρυσὸ ἀντιφάγγισμα.

Δὲν γελιόμουναι λοιπὸν: θὰ εὕρισκα καὶ χρυσὰ δένδρα.

Ὁ Βιτάλης ἐξακολούθησε:

— Στὸ Παρίσι θὰ χωριστοῦμε.

Ἀμέσως ἔγεινε πάλι σκοτάδι καὶ τὰ χρυσὰ δένδρα χάθηκαν.

Γύρισα τὰ μάτια στὸν Βιτάλη. Μ' ἐκοίταξε κι' αὐτός. Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου μου, τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλιδῶν μου, τοῦ εἶπαν βέβαια τί γίνονταν μέσα μου.

— Σὲ βλέπω ἀνήσυχο, μοῦ εἶπε, λυπημένο μάλιστα. . . ἔ;

— Ὅχι χωριστοῦμε! φώναξα ἄμα μπόρεσα λιγάκι νὰ συνέλθω.

— Καίμενο μου παιδί!

Αὐτὰ τὰ λόγια, καί μάλιστα ὁ τόνος τοῦ μου ἀνέδασαν δάκρυα. Εἴχα τόσο καιρὸ νὰ κοῦσω ἓνα συμπαθητικὸ λόγον!

— Τὶ καλὸς ποὺ εἰσατέ! φώναξα.

— Καὶ σὺ εἶ-

σαι καλὸς, καλὸ παιδί, μὲ καλὴ καρδιά. Ὑπάρχουν, βλέπεις, στιγμὲς στὴ ζωὴ, ποὺ λέει κανεὶς καὶ τέτοια πράγματα καὶ συγκινεῖται. Ὅταν πᾶνε ὅλα καλά, τραβᾷ τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ παρασυλλογίζεται ἐκεῖνος ποὺ τὸν συνοδεύουν. Ὅταν ὅμως ὅλα πηγαίνουν ἄσχημα, ὅταν βλέπῃ πὼς βρίσκεται σὲ κακὸ δρόμο, προπάντων ὅταν εἶναι γέρος καὶ δὲν ἔχῃ πεποίθησιν ὡς τὴν αὖριον, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ στηριχθῇ ἐνδεέ-νους ποὺ τὸν περιτριχίζουσιν κι' εἶν' εὐτυχὴς νὰ τοὺς βρῇ κοντὰ του. Ἐγὼ νὰ στηρίζομαι σὲ σένα, αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ὅμως

ἔτσι εἶναι! Καὶ μόνο ποὺ σὲ βλέπω νὰ μάκους μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐγὼ αἰσθάνομαι ἀνακούφιση. Γιατὶ κι' ἐγὼ, μικρὸ μου Ρεμῆ, εἶμαι τὸ ἴδιο λυπημένος.

Μόνο ἀργότερα, ὅταν εἶχα κι' ἐγὼ κάποιους νάγκαπῶ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν τῶν λόγων.

— Τὸ κακὸ εἶναι, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, ποὺ πάντα σχεδὸν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χωρίζεται κανεὶς τὸν ἀνθρωπὸ του ὡς τὴ στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ τὸν θέλει περισσότερο.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ μᾶφισετε στὸ Παρίσι; εἶπα δειλά.

— Ὅχι, βέβαια! Δὲν θὰ σάφισω στὸ Παρίσι, πιστέψέ το. Τὶ θᾶκανες στὸ Παρίσι, ὁλομόναχο, φτωχὸ μου παιδί; Ἐπειτα, δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα τώρα πιά νὰ σάπαρκατῇ, συλλογίσου το καλὰ. Ἀπὸ

τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν ἐδέχθηκα νὰ σάφισω στὴν καλὴ ἐκείνη κυρία, ποὺ ἤθελε νὰ σὲ κρατήσῃ καὶ νὰ σ' ἀναθρέψῃ σὰν παιδί της, ἀνέλαβα τὴν υποχρέωση νὰ σ' ἀναθρέψω ἐγὼ. Δυστυχῶς, οἱ περιστάσεις ἤλθαν ἐναντίες. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα γιὰ σένα. Καὶ γι' αὐτὸ σκέπτομαι νὰ χωρισθοῦμε, ὅχι γιὰ πάντα, ἀλλὰ μόνο γιὰ λίγους μῆνες, ὡς ποὺ νὰ περάσῃ ὁ κακὸς αὐτὸς χειμῶνας. Σὲ λίγες ὥρες φθάνομε στὸ Παρίσι. Τὶ θέλεις νὰ κάνωμ' ἐκεῖ μ' ἓνα θίασο, ποὺ δὲν ἔχει πιά παρὰ ἓνα Κάπη;

Μόλις ἀκούσε τὸ νομὸν τοῦ, ὁ σκύλος ἤλθε κι' ἐστάθηκε μπροστὰ μας σ' οὐζα, μὲ τῶνα τοῦ χέρι στ' αὐτὴν, γιὰ νὰ μᾶς χαϊρετῇ στρατιωτικῶς, καὶ μὲ τᾶλλο τοῦ στὴν καρδιά, σὰ νὰ θελε νὰ μᾶς πῇ πὼς μπορούσαμε νὰ βασισθοῦμε στὴν ἀφοσίωσή του.

Στὴ θέσιν ποὺ βρισκόμαστε, αὐτὸ βέ-

Ὁ Καρδούλης ἦταν ἐκπαισμένος ἀνάσκελα καὶ φαίνονταν σὰν νὰ κοιμάται. (Σελ. 194, στ. 6.)

βαια δὲν λιγότερε τὴν συγκίνησή μας. Ὁ Βιτάλης στάθηκε μιά στιγμή γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψῃ τὸ κεφάλι. Καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ σὺ εἶσαι καλὸς σκύλος. Μὰ στὸν κόσμον δὲν ζῇ κανεὶς μόνο μὲ κλω-σύνη. Χρειάζεται γιὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνων ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν· χρειάζεται ὅμως κι' ἄλλο πράγμα, κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα λείπει. Τὴ νὰ κάμουμε μὲ τὸν Κάπη μόνον; Καταλαβαίνεις πὼς τώρα πιά δὲν μπορούμε νὰ δίνουμε παραστάσεις;

— Ἀλήθεια...

— Ὁ μᾶς κορόιδευαν τὰ χαμίνια, ὅτι μᾶς ἐφρίγγαν σαπιολέμονα καὶ δὲν θὰ μαζεύαμε οὔτε μιά δραχμὴ τὴν ἡμέρα. Ἐἴναι δυνατό νὰ ζοῦμε μὲ μιά δραχμὴ τὴν ἡμέρα κι' οἱ τρεῖς μας; Ἀρίην δὲ πὼς τίς ἡμέρες τὴν μεγάλο κρῶμα δὲν θὰ μαζεύουμε οὔτε τὴν δραχμὴ.

— Μὰ ἡ ἄρπα μου;

— Ἄν εἶχα δυὸ παιδιά σὰν καὶ σένα, ἴσως κάτι θὰ γίνονταν. Μὰ ἕνας γέρος σὰν καὶ μένα, μ' ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας σου, εἶναι ἀσχημὴ δουλειά. Ἄν ἦμουν πιδὲ γέρος ἢ ἂν ἦμουν τυφλὸς, σακάτης, μάλιστα! μὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ βαστιέται ἀκόμα καὶ δὲν κινῶ τόσο τὸν οἶκτον. Στὸ Παρίσι, βλέπεις, γιὰ νὰ συγκίνησῃ κανεὶς τοὺς βιαστικούς ἀνθρώπους, ποὺ πηγαίνουν στὶς δουλειές τους, πρέπει νὰ εἶναι οἶκτρο θέαμα καὶ νὰ μὴ ντρέπεται νὰ γυρεύῃ ἐλεημοσύνη, ποὺ ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ κάμω ποτέ. Σκέφθηκα λοιπὸν κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ παραδώσω, ὡς περὶ νὰ βγῇ ὁ χειμῶνας, ὅς ἕνα παντὶρόν, ποὺ θὰ σ' ἐχῇ, μ' ἄλλα παιδιά, νὰ παίζῃς ἄρπα.

Ὅταν μίλησα γιὰ τὴν ἄρπα μου, δὲν ἐφάντασθηκα βέβαια μιά τέτοια λύση. Μὰ ὁ Βιτάλης δὲν μᾶρισε νὰ τὸν διακόψω.

— Ὅσο γιὰ μένα, ἐξήκολούθησε, θὰ δίνω μαθήματα ἄρπας, πῖθας καὶ βιολιού στα ἱταλόπαιδα ποὺ παίζουν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ. Εἶμαι γνωστὸς στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινα πολλές φορές κι' ἄρκε καὶ νὰ ζητήσω μαθήματα, γιὰ νὰ βρῶ περισσότερα κι' ἂν ὅσα μπορῶ νὰ δώσω. ὅταν ζήσουμε λοιπὸν καθέναν χωριστά. Τὸν ἴδιο καιρὸ ποὺ θὰ δίνω μαθήματα, θὰ γυμνάσω καὶ δύο σκυλιά, γιὰ νὰ νικηκαταστήσουν τὴν Δούλη καὶ τὸ Ζερμπῖνο. Ἔτσι, τὴν ἀνοιξή, θὰ μπορούμε, μικρὲ μου Ρεμῇ, νὰ ξαναρχίσουμε μαζί τίς περιοδείες μας κι' ἐλπίζω νὰ μὴ ξαναχωρισθοῦμε, γιατί ἡ τύχη δὲν εἶναι πάντα κακὴ σὲ ὅσους ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀγωνίζονται. Καὶ ἴσα-ἴσα θάρρος σοῦ ζήσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή, θάρρος κι' ἐγκαρτέρηση. Ἀργότερα, τὰ πράγματα θὰ πᾶνε καλύτερα. Στιγμὴ εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Τὴν ἀνοιξή θὰ σὲ πᾶω στὴν Ἀγγλίαν, στὴ Γερμανία. Ὅτι σὲ μάθω ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ θὰ σὲ κάμω ἄνθρωπον. Ἐδῶτα αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση στὴν κυρία Μίλλικαν καὶ θὰ τὴν κρατήσω. Γιὰ τὰ ταξίδια ποὺ σκοπεύω νὰ κάμουμε, ἄρχισα νὰ σὲ μαθαίνω ἀρ-

χλικά καὶ ἱταλικά. Δὲν εἶναι λίγο γιὰ παιδί τῆς ἡλικίας σου. Ὁ δὲ ἴδης, μικρὲ μου Ρεμῇ, θὰ ἴδῃς!

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦταν ἴσως ὁ καλύτερος γιὰ τὴν παρούσα περίστασι. Τώρα ποὺ τὸ συλλογίζομαι, ἀναγνωρίζω πὼς ὁ Βιτάλης ἔκαμε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση μας. Τότε ὅμως δυὸ μόνο πράγματα ἔβλεπα ὅς αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε: Τὸ χωρισμὸς μας. Καὶ τὸν παντὶρόν (*). Στὰ χωριά καὶ στὶς γῶρες ποὺ περάσαμε, πολλές φορές εἶχα ἰδῇ τέτοιους παντὶρόν, νὰ ὀδηγοῦν τὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν μαζεμένα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, μὲ μπαστουνιές.

Σκληροί, ἀδικοί, ἀπαιτητικοί, μέθυσοι, μὲ τὴ βρισιά καὶ τὴ βλαστήμια στὸ στόμα, μὲ τὸ χερί πάντα σηκωμένο, δὲν ἔμοιαζαν καθόλου τὸν Βιτάλη.

Ἄν ἔπεφτα στὰ χέρια κανενὸς ἀπ' αὐτοὺς; Μὰ καὶ καλὸς νὰ μοῦ τύχαινε, πάντα ἦταν γιὰ μένα μιά ἀλλαγὴ. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν παραμύθη μου, ὁ Βιτάλης ὕστερ' ἀπὸ τὸν Βιτάλη, ἄλλος. Ἔτσι θὰ γίνονταν πάντα; Ποτέ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα ἕνα ἄνθρωπον νὰ μὲ γαπῇ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἕνα πατέρα, μιά σύζυγον; Αἰώνια μόνος στὴ μεγάλη γῆ, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ σταθῶ ποθενά;

Πολλὰ πράγματα εἶχα νὰ ποικιλιῶ στὸν Βιτάλη. Ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ λόγια ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη, μὰ τὰ κατάντινα.

Θάρρος μοῦ ζήτησε ὁ κύριός μου κι' ἐγκαρτέρηση. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκούσω, γιὰ νὰ μὴ τοῦ μεγαλώσω τὴ λύπη.

Ἐπειτα δὲν ἦταν πιά κοντά μου. Γιὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ἴσως ὅσα θὰ τοῦλεγα, εἶχε τραβήξῃ πάλι μπροστά.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ σὲ λίγο πῆγα σ' ἕνα ποτάμι, ποὺ τὸ περάσαμε ἀπὸ ἕνα γεφύρι τόσο λασπωμένο, ὅσο ποτέ μου δὲν εἶχα ξαναἰδῇ. Τὸ χιόνι, μαῦρο σὰν τὸ κάρβουνο, σχηματίζε καὶ ἕνα μαλακὸ στρώμα, ὅπου τὰ πόδια μου χώνονταν ὡς τὸ τραγάλι.

Στὴν ἄκρη κείνου τοῦ γεφυριῦ, ἦταν ἕνα χωριὸ μὲ στενοὺς δρόμους, κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριό, ξανάρχιζε ἡ ἐξοχή, μιά ἐξοχή σπαρμένη ἀπὸ ἐλεεινὰ σπίτια.

Στὸ δρόμο, τὰ μὲν περνοῦσαν τώρα καὶ διαστραυλώνονταν ἀδιάκοπα. Εἶχα πλησιάζει τὸν Βιτάλη καὶ περπατοῦσα στὰ πλάι του. Κι' ὁ Κάπης ἀπὸ κοντά.

Σὲ λίγο, ἡ ἐξοχή τελείωσε καὶ βρεθήκαμε ὅς ἕνα δρόμο, ποὺ ἡ ἄκρη του δὲν φαίνονταν. Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, ὡς πέρα, σπύτια μὲ σπύτια φτωχὰ, λερωμένα, πολλὸ λιγώτερο ὥραϊα ἀπὸ τὰ σπύτια τοῦ Μπορντ καὶ τῆς Τουλούςας.

Τὸ χιόνι ἦταν σὲ μέρη-μέρη σηκωμένο καὶ σωριασμένο, κι' ἀπάνω στοὺς μαύ-

ρους αὐτοὺς σωρούς, εἶχαν ρίξει στάχτες, σάπια λαχανικά, σκουπίδια καὶ βρώμας κάθε λογῆς. Ὁ ἄέρας μύριζε σαπίλα τὰ παιδιά ποὺ ἔπαιζαν μπροστὰ στὶς πόρτες εἶχαν πρόσωπα χλωμά.

— Ποῦ εἵμαστε δῶ; ρώτητα τὸν Βιτάλη.

— Στὶ Παρίσι, παιδί μου.

— Στὸ Παρίσι!...

Ἀλήθεια, αὐτὸ ἦταν τὸ Παρίσι;

Καὶ τὰ μαρμαρένια παλάτια; Καὶ τὰ χρυσὰ δένδρα; Κι' οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μεταξωτά;

Τὶ ἀσχημὴ κι' ἐλεεινὴ ἡ πραγματικότητα!

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ Παρίσι, ποὺ τόσο ποθοῦσα νὰ τὸ ἴδω!

Ἀλλοίμονο, ναί! Κι' ἐδῶ θὰ περνοῦσα τὸν χειμῶνα, χωρισμένος ἀπὸ τὸν Βιτάλη... καὶ τὸν Κάπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ Παντέονος τῆς δόξου Ντελουρσίν.

Ἄν καὶ ὅ,τι μὲ τριγύριζε τώρα μοῦ φαίνονταν φρικτὸ, ἀνοιξα τὰ μάτια μου καὶ σχεδὸν ἐλησμόνησα τὴ δυστυχία μου γιὰ νὰ βλέπω.

Ὅσο προχωροῦσαμε μέσα στὸ Παρίσι, τόσο λιγώτερο ἀνταποκρίνονταν, αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα, μὲ τὰ παιδικὰ μου ὄνειρα καὶ μὲ τίς φανταστικὰς μου ἐλπίδες: Τὰ ρυάκια στοὺς δρόμους στέκονταν παγωμένα, ὁ βόρβορος, ἀνακατωμένος μὲ χιόνια καὶ μὲ κρύσταλλα, γίνονταν ὁλοένα πιὸ μαῦρος, κι' ὅπου ἦταν ὑγρὸς, τινάζονταν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν καὶ κολλοῦσε πυκνὸς στοὺς τοίχους καὶ στὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν, ποὺ εἶχαν ἀπὸ κάτω μαχαζιά φτωχὰ καὶ βρώμικα.

Ὁρισμένως, τὸ Μπορντ ἦταν καλύτερο ἀπ' τὸ Παρίσι!

Ἀπὸ περπατήσαμε πολὺ ὅς ἕνα πλατὺ δρόμο, κάπως καλύτερο ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαμε διασχίσει, ὅπου τὰ μαχαζιά, ὅσο κατεβάζναμε, γίνονταν μεγαλύτερα καὶ ὠραιότερα, ὁ Βιτάλης ἔστρεψε δεξιὰ καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε σὲ μιά συνοικία ἐλεεινὴ. Τὰ σπίτια, ψηλὰ καὶ μαῦρα, λὲς κι' ἐνώνονταν πρὸς τὰ πάνω ὁ ὁχετός, ἀνοικτός, ἔτρεχε στὴ μέση τοῦ δρόμου καί, χωρὶς νὰ τοὺς μέλη γιὰ τὰ βρωμόνερά του, ἕνα πλῆθος ἄνθρωποι περπατοῦσαν στὸ λασπωμένο καλδερμί. Ποτέ μου δὲν εἶδα χλωμότερα πρόσωπα, οὔτε τολμηρότερα παιδιά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τριγύριζαν μέσα στὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν διαδιδῶν. Στὶς ταβέρνες, ποὺ ἦταν ἀφθονες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔπιναν ὀρθοί κι' ἐφώναζαν πολὺ δυνατὰ. Στὴ γωνιά ἐνὸς σπιτιοῦ διάβασα: «ὁδὸς Ντελουρσίν».

Ὁ Βιτάλης, ποὺ φαίνονταν πὼς ἤξερε ποῦ πηγαίνει, παραμέριζε μαλακὰ τοὺς δαίμονες ποὺ τὸν ἐμπόδιζαν κι' ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα ἀπὸ κοντά.

— Πρόσεχε μὴ μὲ χάσῃς! μοῦ εἶχε πῇ.

Μὰ ἡ συμβουλὴ ἦταν περιττὴ. ἔχῃ μόνον περπατοῦσα κοντὰ του, παρὰ καὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, τὸν κρατοῦσα ἀπὸ μιὰν ἄκρη τοῦ ρούχου του.

Ἀπὸ περᾶσαμε μιά στοὰ καὶ μιά μεγάλη αὐλὴ, φθάσαμε ὅς ἕνα μέρος ποὺ ἦταν σὰν πηγάδι, σκοτεινὸ καὶ πρασινωπό. Ἡλιος ἐκεῖ-μέσα δὲν θὰ μῆκε βέβαια ποτέ! Ἦταν κάτι ἀσχημότερο καὶ φοβερότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχα ἰδῇ ὅς τώρα στὸ Παρίσι.

— Ὁ Γαρολόης εἶναι ἀπάνω; ρώτησε ὁ Βιτάλης ἕνα ἄνθρωπον, ποὺ κρεμοῦσε κάτι κουρέλια στὸν τοίχον, φωτιζόμενος ἀπὸ ἕνα φανάρι.

— Δὲν ξέρω. Ἀνέβα νὰ ἰδῇς μόνος σου. Ἐέρεις ποῦ; ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκάλα, ἡ πόρτα ἀντίκρου.

Γαρολόης λέγεται ὁ παντὶρόν, ποὺ σοῦ εἶπα, μ' ἐληγοροῦρησε ὁ Βιτάλης, καθὼς ἀνεβαίναμε μὲ σκάλα γλυπτερὴ ἀπὸ τὴν πολλὴ λάσπη ποὺ σκέπαζε τὰ σκαλοπάτια. Ἐδῶ κάθεται.

Ὁ δρόμος, τὸ σπῆτι, ἡ σκάλα, δὲν μοῦ ἄρεσαν καθόλου. Τὶ μοῦτρα θὰ εἶχε ἄρα γιὰ ὁ παραζέντης;

Ἡ σκάλα περνοῦσε τέσσερα πατώματα. Στὸ τελευταῖον, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, ὁ Βιτάλης ἔσπρωξε μιά πόρτα ποὺ ἦταν ἀντίκρου στὸ κεφαλόσκαλον, καὶ βρεθήκαμε σὲ μιά ἀπέραντη κάμαρα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀχυρῶνα. Στὴ μέση, ἕνα μεγάλο διάστημα γυμνὸ κι' ὁλόγυρα καμμιὰ δωδεκακάρια κρεβάτια. Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ ταβάνι πρέπει νὰ ἦταν ἄλλοτε ἄσπρα ὁ κηλὸς ὅμως, ὅτι σκόνης κι' οἱ κάθε λογῆς ἀκαθαρσίες εἶχαν μαυρίσει τὸ σοβάτισμα, ποὺ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν τρύπιο ἢ ξεφτισμένο. Κι' ἔβλεπες παντοῦ ζωγραφιὲς μὲ κάρβουνον ἢ μὲ καρτί: ἐδῶ ἕνα πρόσωπον, ἐκεῖ ἕνα λουλούδι ἢ ἕνα πουλί.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΔΥΟ ΟΜΟΡΦΙΕΣ

Ὁλη τῆς ὥρας μας ἐκδρομῆς τὴ γλύκα μᾶς τὴ χάλασε ὅς τὸ γυρισμὸ ἢ καλὴ γειτόνισσα μὲ τὸ λόγο της: «Ἀχ, κυρά μου, κύριε, ἀρχοντοπούλα μου, ὁ σκύλος μου σᾶς ἐπνίξε τὴν Καλογοριούλα! Νὰ σᾶς τὴν πληρώσω. Ἡ κακομοῖρα, δὲ σπᾶίω ἐγὼ!»

Τὶ ἀκούσμα! Τὴν Καλογοριούλα, τὴν ὁμορφὴ κοττούλα ποὺ τὴ λατρεύαμε, νὰ μᾶς τὴ πνίξῃ ὁ σκύλος!...

Ἀχ, τὸν κακοτύχον, ποῦ θὰ μᾶς πᾶν! φοβέριζαν τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ παιδιά, ἐνὼ τὰ πιὸ μικρὰ ἀρχίζαν τὰ κλάμματα. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα κρατοῦνταν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ παρηγορήσουν τὴ συγχυσμένη γειτόνισσα καὶ νὰ τῆς δώσουν νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν εἶχαν ἀπαιτήση νὰ τοὺς πληρώσῃ τίποτα. Γιατὶ δὲν λογαριαζαν τὴν ἀσχημότητα, ὅτι λυποῦνταν τὴν ὁμορφίαν

τῆς ἀδικοπνιγμένης μας Καλογοριούλας.

Σὴν πείσθηκε ἐπὶ τέλους ἡ κυρά-Μπουλούλα, ἀπορασίσαμε κι' ἐμεῖς, — τί νὰ κάναμε μπροστὰ στὸ ἀνεπανόρθωτο; — νὰ μποῦμε ὅς τὸ σπῆτι καὶ διασκελίσουμε τὸ κατῶρι τῆς ξωπορτας. Μὰ καθὼς περνοῦσαμε τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ φθάσουμε ὅς τὴ σκάλα, ὃ θαῦμα! νὰ καὶ ξεπροβάλλει καί, ζητώντας τὰ συνειθισμένα τῆς χάδια, ἔρχεται καταπάνω μας καμαρωτὴ-καμαρωτὴ... ποιὴ; Ἡ πνιγμένη! Μάλιστα! Ἡ πεντάμορφη, ἡ τετράπαχη, ἡ κατάμαυρη Καλογοριούλα, μὲ τὰ ὁλοκάτωτα πόδια, τὸν ὁλοφούντωτο τσοῦρο καὶ τὸ κατακκόκκινο λειρί. Χωρὶς ὑπερβολή, ἀδύνατο νὰ παρασταθῇ τὸ τί γίνθηκε τότε.

Σὴν βεβιασθήκαμε καλὰ πὼς τὰ μάτια μας, κι' ἀκόμα καὶ τὰ χέρια μας, δὲ μᾶς γελοῦσαν, ἀπορήσαμε:

— Καλέ, μὴν τῆς ἔστριψε τῆς κυρά-Μπουλούλας; Τὶ ἦταν κι' αὐτὸ νὰ μᾶς τρομάξῃ ἔτσι πὼς χάθηκε τὸ καμάρι μας;

Ἡ μητέρα ἐμάντεψε.

— Τὴν ἄλλη κόττα θὰ ἐννοοῦσε, εἶπε. Ἀ, ναί, ὑπῆρχε κι' ἡ Ξανθοῦλα, μὰ ποῖος νὰ τὴν συλλογιστῇ, μὲ ἄσχημόκοττα καὶ πέρα! Μπροστὰ ὅς τὴν ὁμορφὴ Καλογοριούλα δὲν ἦταν τίποτ' αὐτῇ.

Ἡ μητέρα ξακολουθοῦσε:

— Τὴ δυστυχισμένη, τὴν ἐπνίξε γιατί θὰ τὴ βρῆκε ἀπάνω ὅς τὴ φωλιά. Ἄν ἔφευγε, θὰ γλύτωνε κι' αὐτὴ σὰν τὴν Καλογοριούλα, μὰ θὰ θέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ ταῦτά της.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ παιδιά ἄρισαν ἀθέλητα νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἕνα «τὴν κακομοῖρα!» καὶ συλλογίστηκαν πὼς ἡ ὁμορφὴ Καλογοριούλα, μὲ τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ συντρόφισσά της ἀβοήθητη ὅς τὸν κίνδυνον, ἔδειξε μιά πολὺ ἀσχημὴ διαγωγή. Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ σημαντικὰ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔτρεφαν γιὰ τὴν ὁμορφὴ κόττα, ἐνῶ ὅς τὴ θέση της ἄρχισε ἀτβαστάνη κακόποιο θαυμασμὸς γιὰ τὴν ἀσχημὴ καὶ ἡρωϊκὴ Ξανθοῦλα.

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα συναίσθημα γέμιζε τώρα τίς τρυφερὲς παιδικὰς ψυχὰς: Μιά τρομερὴ ἀνησυχία γιὰ ταῦτά της κλώσσας, γιὰ τὰ πουλάκια ποὺ τόσο ἀνυπόμονα τὰ περίμεναν νὰ βγοῦν καὶ μόλις δυὸ-τρεῖς μέρες χρειάζονταν ἀκόμα. Ὁ βγαίναντες τώρα πιά αὐτὰ τὰ πουλάκια;

Τρέξαμε ὅλοι ὅς τὸ κοττέτσι. Τὸ κοττίνι ἄνω-κάτω. Τὰ ἄχυρα σκορπισμένα, δυὸ-τρεῖς αὐτὰ σπασμένα, φτερά μαδημένα, αἱματα... Ἐβλεπε κανεὶς πὼς ἡ μητέρα δὲν εἶχε ἀστερευθῇ, ὑπερασπίζοντας τὰ παιδιά της. Μὰ νικήθηκε, ἡ δυστυχισμένη. Πὼς ποנוῦσαμε τώρα τὸ θάνατό της!

Ὁ πατέρας εἶπε πὼς πρέπει νὰ πάη νὰ βρῇ καμμιὰ κλώσσα, νὰ τὴν καθίσου-

με' σταυγὰ ποὺ ἔχουν μείνει, προτοῦ κρῶ-σων. Μὰ τὰ παιδιά δὲν τὸ ἐννοοῦσαν.

Μὰ ποῦ εἶχαμε τὴν Καλογοριούλα, αὐτὴν, καλέ, ἔπρεπε νὰ καθίσουμε ὅς τὸ κοττίνι μὲ τ' αὐγά.

Αὐτὴ θὰ τ' ἀποξεκλώσσαζε κι' αὐτὴ ἀργότερα θάνετρεφε τὰ πουλάκια. Ἔτσι μπορούσε καὶ νὰ ἐξίλειωθῇ γιὰ τὴν ἀστοργία ποὺ εἶχε δεῖξῃ ἐπὶ τὴν μάννα τους.

Ἐπειδὴ ἦταν βράδυ κι' ὁ πατέρας, ὅπως ὅλοι μας, ἦταν κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ καί, τὸ σπουδαιότερον, ἐπειδὴ μιά-δυὸ μέρες πρὶν εἶχε ἀκούσει τὴν Καλογοριούλα νὰ κἀνῃ κ λ ο ὕ - κ λ ο ὕ, ἡ μητέρα ὑποστήριξε τὴν πρότασιν μας.

Καθίσαμε λοιπὸν τὴν Καλογοριούλα ὅς τὸ καλάθι μὲ τ' αὐγά κι' ἐρύγαμε ἀπὸ τὸ κοττέτσι.

Ἀνεβήκαμε πάνω, ξαλλάξαμε, δειπνήσαμε κι' ὕστερα πήραμε ἕνα κερὶ, γιατί εἶχε πιά σκοτεινιάσει, καὶ ξανακατεβήκαμε νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται.

Ὡς τὴν φρικτὴν θέαμα, σὰν μήκαμε ὅς τὸ κοττέτσι! Ὅλα τὰ αὐγά, μὲ τὰ μεσηγνίωτα πουλιά, σπασμένα κι' ἡ ἀναίθνητη Καλογοριούλα νὰ τρώγῃ μ' ὅλη τῆς τὴν ἡσυχία τὸ περιεχόμενό τους!

— Ἀ, τὴν κακούργα!

Τὰ παιδιά, μ' ὅλη τῆς τὴν ὁμορφίαν, τόσο ἀπαίσια τὴν εἶδαν ὅς τὸ φοβερό της ἐγκλημα, ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ τὴν καταδικάσουν σὲ θάνατον:

— Νὰ τὴ σφάξῃς, μητέρα, τὴν κακούργα, παρακαλοῦσαν. Νὰ τὴ φᾶμε, ὅπως αὐτὴ τρώει τὰ πουλάκια!

Ἡ μητέρα ὅμως, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ἐρημώσῃ τὸ κοττέτσι τῆς μονομιᾶς, ἢ ποὺ μπορεῖ νὰ λυπότανε ἀκόμα τὴν ὁμορφίαν τῆς κακίᾶς Καλογοριούλας, δὲν ἔστρεψε ὅς αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία κι' εἶπε πὼς ἦταν ἀπαραίτητη μιά κόττα γιὰ νὰ μὴ ἀναγκάσεται νὰ πετᾷ τὰ ψίχουλα, ποὺ ἦταν ἀμαρτία. Ἔτσι ἡ «κακούργα» συχωρέθηκε. Μὰ κάποια ἀνώτερη δύναμη φρόντισε νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἐγκλήμα της καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ αἶσθημα τῶν παιδιῶν.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ Καλογοριούλα ἐβγαλε τὴν κόρυζα. Ὁ πατέρας τότε τὴν ἐπῆγε σὲ κάποια γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς τὴν κόψη, κι' αὐτὴ κατὰ λάθος τῆς ἐκοψε... τὸ λαϊμό. Ἔτσι, κάποια Κυριακὴ, ἡ καλὴ σας Καλογοριούλα σεβδύονταν ὅς τὸ τραπέζι, μὲ ὡς ἐξοχὴ πिलाφάδα, ποὺ φαγώθηκε ἀπ' ὅλους μ' ἐξαιρετικὴ ὁρεξὴ καὶ φαιδρότητα θαυμαστῇ.

Τὴν Ξανθοῦλα τὴ λυπόμαστε ἀκόμα, μὰ γιὰ τὸ θάνατον τῆς Καλογοριούλας, κανένας δὲν πικράθηκε, κανένας δὲν εἶπε «κρίμα» τὴν ὁμορφίαν της. Γιατὶ αὐτὴ, ἐξωτερικὴ καὶ ψευτικὴ ὁμορφία, σβόσθηκε μπροστὰ στὴν ἐσωτερικὴ, τὴν ἀνώτερη, — τὴν ὁμορφίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Θουσίας... Ε. Α.

(*) Padrone, ἱταλ. παραζέντης.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΚΥΛΙΑΠ-
ΣΗΣ (Ναυόπαις), ἐν Ἀργινίφ.
Πρώτον Βραβεῖον 18ου Διαγωνισμού Σεσπαθώματος.

ΜΠΑΪΡΑΣ Π. ΧΩΡΑΦΑΣ
(Ἐνδόξος Μιτιάδης), ἐν Κο-
ρίνθῳ. Β' Βραβεῖον 18ου Δια-
γωνισμού Σεσπαθώματος.

Β. Γ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν
Τσιτσλίου. Γ' Βραβ. Δημοσίου.
1915 (Ἰνδάλμα τ. Ἑλληνισ.) καὶ
Α' 16ου Σεσπ. (Ἑλλήν Καβούρ).

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο. ΒΟΓΙΑ-
ΤΖΗΣ, ἐν Θεσσαλονίκῃ. Δεύτε-
ρον Βραβεῖον 18ου Διαγωνι-
σμοῦ Σεσπαθώματος.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 195.)

Θά δοκιμάσῃ δηλαδή. Γιατί δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο ὅπως τὸ φαντάστηκε ἡ Στρουμπούλα, κι' ἡ ἴδια ἀκόμα ἡ Μίνα.

Μπᾶ! ὄχι δά! Για κοιτάτε, καλέ, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τώρα δά μπήκε μὲ τόση εὐκολία, νὰ κἀνὲ τόσα καπρίτσια γιὰ νὰ βγῇ!

Μὰ καὶ μαγεῖα θὰ τοῦ κάνανε. Τὸ τραβάει ἀπ' ἐδῶ ἡ Μίνα, τὸ τραβάει ἀπὸ καὶ. Τίποτα. Θαρρεῖς πὺς ὅσο περισσότερο πολεμάει νὰ τὸ βγάλῃ, τόσο περισσότερο κεῖνο στενεύει.

Ἐκτός πιά, ἂν χοντραίνει... τὸ δαχτυλὸ τῆς Μίνας.

Τὸ βέβαιον εἶναι πὺς κανεὶς δὲ θὰ φανταζότανε, πὺς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ποὺ σφίγγει τὸ δαχτυλάκι σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸ πνίξῃ, μπόρεσε πρὸς ὀλίγου νὰ μπῇ μὲ τόση εὐκολία σ' ἓνα δαχτυλὸ κόκκινο τώρα καὶ πρισμένο. Κάτι τρέχει ἐδῶ πέρα, καὶ ἀφύσικον καὶ ἰσως-ἰσως ἀνησυχαστικό.

Μ' ἀλλαγμένη φωνὴ ἡ Μίνα φωνάζει τὴν καμαριέρα της.

— Νέλλη, θέλω νὰ βγάλω τὸ δαχτυλίδι μου.

Ἡ Νέλλη μουρμουρίζει, σταματάει μιὰ στιγμή, καμώνεται πὺς πολεμάει νὰ τὸ βγάλῃ καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους της. Ἀδύνατον.

Τὸ δαχτυλὸ τῆς Μίνας, ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ τραβοῦντιαν, μοιάζει σὰν λουκά-
νικον πρισμένο. Ὑπομονή. Ἴσως τὸ βρά-
δυ, μὲ κρύον νερὸ καὶ μὲ σαποῦνι, μπόρε-
σῃ καὶ βγῇ.

Τῆς Μίνας ἡ φωνὴ μόλις ἀκούγεται. Κι' ἂν δὲ βγῇ ἀπόψε, Νέλλη!

Κι' ἂν δὲ βγῇ; ἔ! θὰ τὸ κρατήσῃ. Τὸ πολὺ-πολὺ μπόρεῖ νὰ τῆς κόψουν τὸ δαχτυλὸ.

Καὶ ἡ Νέλλη, ἀπὸ ψυχρὰ ψυχρὰ εἶπε κι' αὐτὴ τὴν τρομερὴν ὑπόθεσιν, ἔφυγε.

Ἡ Μίνα ἔμεινε ἀποσβολωμένη καὶ συλλογίζεται τί μπόρεῖ νὰ τῆς γίνῃ. Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο. Ἡ θὰ εἶναι τὸ δαχτυλάκι τῆς φυλακισμένο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κα-
ταραμένο δαχτυλίδι, ἡ θὰ τῆς τὸ κόψουν Φρίκη!...

Μὲ καινούργια δύναμη, μὲ λύτσα, ἡ Μίνα φουχτάνει τὸ δαχτυλίδι, τὸ σφίγγει, τὸ τραβάει, ἰδρώνει, τσιμπιέται, πονάει. Τίποτα. Γιὰ μόνον ἀποτέλεσμα ἔχει τώρα, ὅτι τὸ μεσιανὸ τῆς δαχτυλὸ, ἀπὸ κόκκινο ποὺ ἦτανε, γίνηκε βιολέ, σχεδὸν μπλέ, ἴσαμε τὴν ἀκρὴ τοῦ νυχιοῦ. Τὸ δαχτυλίδι μοιάζει σὰν χαλκᾶς βασι-
στηρίου. Καὶ τὰ δύο μαργαριταράκια κοιτάζουν τὴ Μίνα σὰν τὰ ξέθωρα μάτια ἐνὸς κακοῦ ζώου.

— Ἀχ! καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νάχω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἓνα τέτοιο δαχτυλὸ!

Θὰ τῆς τὸ κόψουν λοιπόν! Πῶς; μὲ μαχαίρι, μὲ μπαλτᾶ, μὲ γιγατάνι ἢ μὲ τὴν λαίμητόμο; Τρομερὸ!

Κι' ἄξαφνα ὁ θεὸς ὁ Γιάννης καὶ ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀνατριχιάζουν. Σὰν μπόμπα πέφτει μέσα στὸ σαλόνι ἡ Μίνα καὶ οὐρλιάζει μέσα στ' ἀναφυλη-
τά της.

— ὦ! μαμμὰ! μαμμὰ! ἂν εἶναι νὰ μοῦ τὸ κόψουν, καλύτερα τῶρ' ἀμέσως.

Κατάπληξ. Ὅλοι ῥωτοῦν μὲ ἀγωνία τὴ Μίνα, ποὺ ἀπαντᾷ μὲ κομμένα μισό-
λογα. Ἀδικα τὴν παρηγοροῦν, τοῦ κά-
κου τὴ μαλώνουν. Ἡ ἀπελπισία τῆς εἶναι μεγάλη.

Ὁ θεὸς ὁ Γιάννης μπαίνει στὴ μέση. Φέρουν σαποῦνι, μιὰ κούπα μὲ κρύον νερὸ. Τὸ μικρὸ ἰδρωμένο χεράκι βουτή-
χθηκε μέσα καὶ τὸ τρίβουν τώρα μεθο-
δικά, τοῦ κάνουν σωστὸ μασάζ. Ἐνα ἔνα τὰ δακρυὰ τῆς Μίνας τρέχανε στὰ μα-
γουλάκια της. Ἀχ! ποτὲ δὲ θὰ βγῇ! ποτέ!

Κι' ἄξαφνα, ἡ Μίνα βγάζει φωνή. Νά το! Μὰ πῶς! κανεὶς δὲν ξερεῖ. Νὰ τοτῶρα, ἀκίνδονο στὴ φούχτα τῆς μαμμᾶς. Μὲ μάτια ὅλο θαυμασμὸ κοιτάζει ἡ Μίνα τὸ δαχτυλὸ τῆς πρηγμένο μὰ ἐλεῦθερο... Ζήτω!...

Ὅλοι ἀνάσαναν. Καὶ πειράζουν συ-
σικὰ τὴ Μίνα, ποὺ δέχεται τὰ πειρά-
γματα καλὸκαρδῇ.

Κι' ὁ θεὸς ὁ Γιάννης, ἡσυχος πιά, μουρμουρίζει σὰν μισοθυμωμένος.

— Τὸ νοῦ σου μουστίτσα, νὰ ἰδῇς ἐπὶ ἄνθ' ἑξαγκάμω, ἐπὶ μου παραγγέλνεις!..

Μὲ τὰ μάγουλα βρεμένα ἀκόμα, μὲ τὴ φωνὴν σταθερὴν, μὰ πονηρὴ κιόλα, ἡ Μίνα πειράζει τοὺς ἄλλους ὅσο καὶ κεῖνοι τὴν πειράζουν.

Καὶ μ' ἓνα μισὸ χαμόγελο, ἀπαντᾷ στὰ λόγια τοῦ θεοῦ της.

— Ἐρεῖς, θεῖε Γιάννη; Τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ θάρθης, νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα ἐλέ-
φαντα. Ὡρίγουρα θὰ κἀνὲ λιγώτερη φα-
σαρία. Ἐ...

(Α. Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΣΤΙΑΣ

Μὲ τὸ λυχνάρι ἡ Ἐστίας πηγαίνει πρὸς τὸ Ναό, βαδίζοντας σκυφτῇ. Ἡ ἀπάρθνη Θεὰ ποὺ τὴν προσμένει τ' ὀρθωτο φῶς τῆς τὸ χροστᾶ ἔς αὐτή.

Ἡ Ἐστίας, ποὺ σὲ καλεῖ ὁ σοφὸς Ἑλπίδα! Λυχνόφορα ὅπως ἐκεῖνη, Σὺ τῆς ζωῆς μου κυβερνᾷς τὸ φῶς, Μόλις τὸ δὴς θάμπω νὰ τρεμοσβύνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY)

Α'. (Συνέχεια)

Καὶ κτυπώντας τον στὸν ὤμο, ὁ Ἀρά-
πης ἐξακολούθησε:

— Πολὺ μυαλὸ μέσα κεφάλι ντικὸ σου, φίλο Ἀρλεκίνο! Ἐμεῖς οἱ ντυὸ γκίνοι σὲ λίγο ἐκπομπουρικό!

Ἡ ἐπιγραφή ἦταν καρφωμένη δίπλα στὴν πόρτα, μιὰ πόρτα μικρὴ μὰ χον-
τρή, ποὺ εἶχε κι' ἓνα βαρὺ σιδερένιο κτυπητήρι. Ὁ Ἀρλεκίνος σήκωσε αὐτὸ τὸ κτυπητήρι καὶ τὸ ἄφι-
σε νὰ πῆσῃ τρεῖς φορές. Ἐκανε ἓνα κρότο δια-
βολεμένο!

Ἦστερ' ἀπὸ λίγα λε-
πτά, πίσω ἀπὸ τὸ μαντρό-
τοιχο, ἀκούσθηκαν βήμα-
τα βαρεῖα, συρτά, κι' ὁ κρότος ἐνὸς μπαστου-
νιὸς ποὺ κτυποῦσε ρυθμι-
κὰ τὸ χαλκωστρότο ἐδα-
ρος. Ἐπειτα ἔτριξε ἓνα κλειδί κι' ἡ πόρτα ἀνοιξε σιγὰ καὶ προφυλακτικά.

— Τί ἀγαπᾶτε;

Ἐνας γέρος ἰσχνὸς καὶ σκυφτός, μὲ κυρτὴ μύτη καὶ μὲ φορέματα πολὺ παλιὰς μόδας, — φοροῦσε καὶ περούκα μὲ γρίγχο ἀπὸ πίσω, — τύπος Ἐξηνταετώ-
νιου φιλαργύρου, ποὺ κι' ὁ Μολιέρους ἔα τὸν ἀναγνώριζε γιὰ τὸν ἴδιον τὸ ἥρωά του, παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας καὶ ρώτησε τοὺς δύο φίλους τί θέλουν.

— Μποζούρ, μουσιτοῦ! τὸν ἔχαιρέτησε πρῶτος ὁ ἀράπης, μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ του χαμόγελο.

Ἀλλὰ στὴ θέα τῆς φοβερῆς ἐκεῖνης ζωντοστοιχίας, ποὺ ἡ ἀσπράδα τῆς γυά-
λιζε στὸ μαῦρο φόντο τοῦ προσώπου, ὁ γέρος ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος, σὰ νὰ βλεπε μπροστὰ του κανένα δράκοντα.

Τότε μπήκε στὴ μέση ὁ Ἀρλεκίνος.

— Κύριε, εἶπε ὅσο εὐγενικώτερα μπο-
ροῦσε ἐπιτρέψετε μοι νὰ σᾶς παρουσι-
ᾶσω τὸ φίλον μου, τὸ νεαρὸ πρίγκηπα Ἀδουλλάχ Ραντί-Γκρί, ποὺ ἡ οἰκο-
γενεὰ του τὸν ἔστειλε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ. Ὅσο γιὰ μένα, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ μαρκήσιος Ἀρλεκίνος κι' ἦλθα ἀπὸ τὴν Ἱταλία μὰ νὰ μάθω πολιτικὴ, συνανα-
στρεφόμενος τοὺς μεγάλους σας ἄνδρας.

Ὁ Κάσσανδρος ἐπλησίασε πάλι. Τὸν εἶχαν ἡσυχάσει κάπως οἱ πομπώδεις ἐκεῖνοι τίτλοι, ποὺ ὁ Ἀρλεκίνος ἔδωσε στὸν ἑαυτὸ του καὶ στὸ μαῦρό του σύν-
τροφο.

Ὁ κατεργάρης ἐξακολούθησε:

— Οἱ φίλοι μας ἐδῶ, ποὺ ἔχουν τὰ

μέσα, μᾶς προσκάλεσαν νὰ κατοικήσου-
με στὸ Παλάτι. Πρὸς τὸ συμφέρον ὅμως τῶν σπουδῶν μας, προτιμήσαμε νὰ δι-
τηρήσουμε τὸ ἱκανὸ γινεὶό μας καὶ νὰ κατοικήσουμε ἀπόκεντρα, παράμερα, γιὰ νὰ πορὺγουμε τίς ὀχληρὲς ἐπισκέψεις.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος, ποὺ μέσα του ἔμπνοῦσε τώρα τὸ ἐνστικτὸ τοῦ σπιτονοικοῦρη. Νομίζετε λοιπὸν πὺς ἐδῶ μπόρετε νὰ βρῆτε ἔτι σᾶς χρειάζεται;

— Ἀκριβῶς, κύριε Κάσσανδρε! Κι' ἄμα εἶδαμε τὸ ἐνοικια-
στήριό σας, ἀποφασί-
σαμε νὰ κτυπήσουμε τὴν πόρτα σας καὶ νὰ σᾶς γυρέψουμε τίς πλη-
ροτορίες, ποὺ θὰ ἔχετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δώσετε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀχ, εὐγενέστα-
τοῖ μου ἄρχοντες! ἀνα-
στένανε ὁ Κάσσανδρος. Τί ἀτυχία γιὰ μένα! Φαντασθῆτε ὅτι δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, παρὰ μιὰ κάμαρα μὲ δύο κρεβάτια!

— Δὲν μᾶς πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκί-
νος. Ὁ φίλος μου κι'

ἐγώ, ἂν καὶ ὕψηλῃς περιωπῆς ἄνθρωποι, εἴμαστε συνειθισμένοι στὴν ἀπλότητα καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ οἰκονομηθοῦμε στὴν κάμαρα ποὺ ἔχετε.

— Τότε λοιπὸν ὀρίστε, ἀφέντες μου! φώναξε ὁ Κάσσανδρος μὲ μιὰ ὑπόκλητη ὡς κάτω περᾶτε μέσα, νὰ σᾶς δείξω τὸ σπῆτι καὶ τὴν κάμαρα.

Τὶ εὐκολόπιστοι ποὺ ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνο τὸν και-
ρὸ! Μὰ καὶ σήμερα τάχα, λιγώτεροι τὴν παθαίνουν ἀπὸ τέτοιους μπαχαπόντες;

Ὁ Κάσσανδρος διαπλά-
τωσε τὴν πόρτα καὶ παρα-
μέρισε, γιὰ νὰ περάσουν οἱ καινούργιοι του νοικάρδες. Αὐτοὶ μπῆκαν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ τὸ ἀριστοκρα-
τικὸ ἐκεῖνο ὕψος ποὺ θὰ ταίριαζε ἔς ἓνα μαῦρο πρίγ-
κηπα καὶ ἔς ἓνα μαρκήσιο ἱταλὸ. Εἶχαν φθάσει κιόλα στὴ μέση τῆς αὐλῆς, ἐνῶ ὁ Κάσσανδρος στέκονταν ἀ-
κόμα στὸ κατώφλι, κάνων γέλο κλειδί... (Σελ. 205.)

Ἐχρῶντας ἓνα σωρὸ τεμενάδες, γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μεγάλο του σεβασμὸ.

Ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ ἱπώσῃ τὴ ραχοκοκκαλιά του, ποὺ τοῦ πόνεσε σκυ-
φτῇ τὴν ὥρα, ἔκλεισε τὴν πόρτα προ-
σεκτικά καὶ πρόρθησε τοὺς ξένους του στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Τοὺς ἀνοίξε

τότε καὶ τὴ δεύτερη αὐτὴ πόρτα, καὶ καθὼς μπῆκαν 'κεῖνοι κι' ἄρχισαν νὰ νε-
βαίνουν τὴ σκάλα, ὁ Κάσσανδρος ξο-
πίσω τοὺς ἔλεγε:

— Εἴμαστε λίγοι ἄνθρωποι στὸ σπῆτι καὶ ὀχρεῖτε μεγάλη ἡσυχία, ἐκλαμπρό-
τατοι. Ὡτὸ πρῶτον πάτωμα καθεται ἓνας νέος, — Πιερότο τὸν λένε, — ὁμογάλα-
κτος ἀδελφὸς τῆς κόρης μου. Εἶναι χα-
ριτωμένο παιδί ἂν καὶ λιγάκι χλωμο-
πρόσωπο. Στὴ σοφίτα καθεται ὁ μπάρ-
μπα — Μιστανφλουτος, φτωχὸς ὁ φουκα-
ρᾶς, ποὺ τὸν κρατῶ ἀπὸ φιλοφροσύνη, ὅσο μοῦ πληρώνει ταχτικά τὸ νοῖκι τῆς κατοικίας του. Ὅσο γιὰ τὸ ἰσόγειο, ἔς αὐτὸ δὲν κατοικεῖ ἄλλος παρὰ ἡ κόρη μου ἡ Κολουπίνα, κι' ἐγὼ ὁ δούλος σας.

Μιλῶντας, ἀνέβηκαν στὸ πρῶτον πά-
τωμα κι' ἐκεῖ εἶδαν τὴν κάμαρα, ποὺ ὅπως ὅλα τὰ «εἰς» ἐπιπλῶν δωμάτια ποὺ νοικιάζονται, ἦταν ἐπιπλωμένη ἁ-
σχημα, καὶ προστυχότατα. Ἀλλὰ μόλις τῆς ἔρριξαν μιὰ ματιά, ὁ Ἀρλεκίνος διά-
σθηκε νὰ δηλώσῃ πὺς τοὺς ἄρεσε πολὺ, πὺς τοὺς ἔκανε λαμπρὰ καὶ πὺς ποτὲ δὲν θὰ εὐρίσκαν καλύτερη κατοικία!

Ἀμέσως, σὰ νὰ θελε νὰ δείξῃ πὺς ἔπιασαν κηλὶ τὴν κάμαρα, ὁ Ραντί — Γκρί πέταξε στὸ πάτωμα τὴν πολυτίμη βαλίτσα του ποῦ, πέφτωντας, ἔκαμ' ἓνα κρότον μεταλλικό. Ἀναγάλλασε ἡ ψυχὴ τοῦ Κάσσανδρου, ἄκουσε τὸ χασα-
κτῆριστικὸ αὐτὸ κρότον κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη διπλασιάσθηκε ὁ θαυμασμὸς κι' ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τοὺς ξένους. Ἐτσι ἀποσύθηκε καὶ τοὺς ἄφισε, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς ζητήσῃ κα πᾶρ ο, ὅπως συνή-
θιζε πάντα.

Ὁ γέρο-φιλάργυρος κυριολεκτικῶς εἶχε κατακτιθῇ. Καὶ πρὶν φύ-
γῃ, τοὺς παρουσίασε ἓνα μεγάλο κλειδί ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὅριστε ἓνα κλειδί τῆς πορτοῦλας τοῦ δρόμου. Κά-
θε νοικάρης ἔχει τὸ δικό του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μπαίνει καὶ νὰ βγαίνει ὅταν θέλῃ. Χρεωστῶ ὅμως νὰ πληροτορήσῃ τις ἔκλαμπρότητες σας, ὅτι γιὰ πρόφύλαξη ἀπὸ τοὺς κλέφτες, ποὺ ἐδῶ στὸ Πα-
ρίσι εἶναι πολλοί, κάθε βρά-
δυ, πρὶν κοιμηθῶ, ἀμπαρρώνω ἀπὸ μέσα. Ἀδιάρκο! ἂν τύχῃ καμμιά φορὰ νὰ γυρίσετε ἀργὰ καὶ νὰ βρῆ-
τε τὴν πόρτα ἀμπαρρωμένη, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κτυπήσετε. Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι βαρεῖα. Ὅλα καταβῶ ἀμέ-
σως καὶ θὰ σᾶς ἀνοίξω.

Ἐνοῖα σας, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλε-
κίνος ἔμεις κάνουμε ζωὴ ἡσυχὴ καὶ τα-
κτική. Πλαγιάζουμε μὲ τίς κόττες. Δὲ θὰ ἐνοχληθῇτε νύχτα ποτέ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

